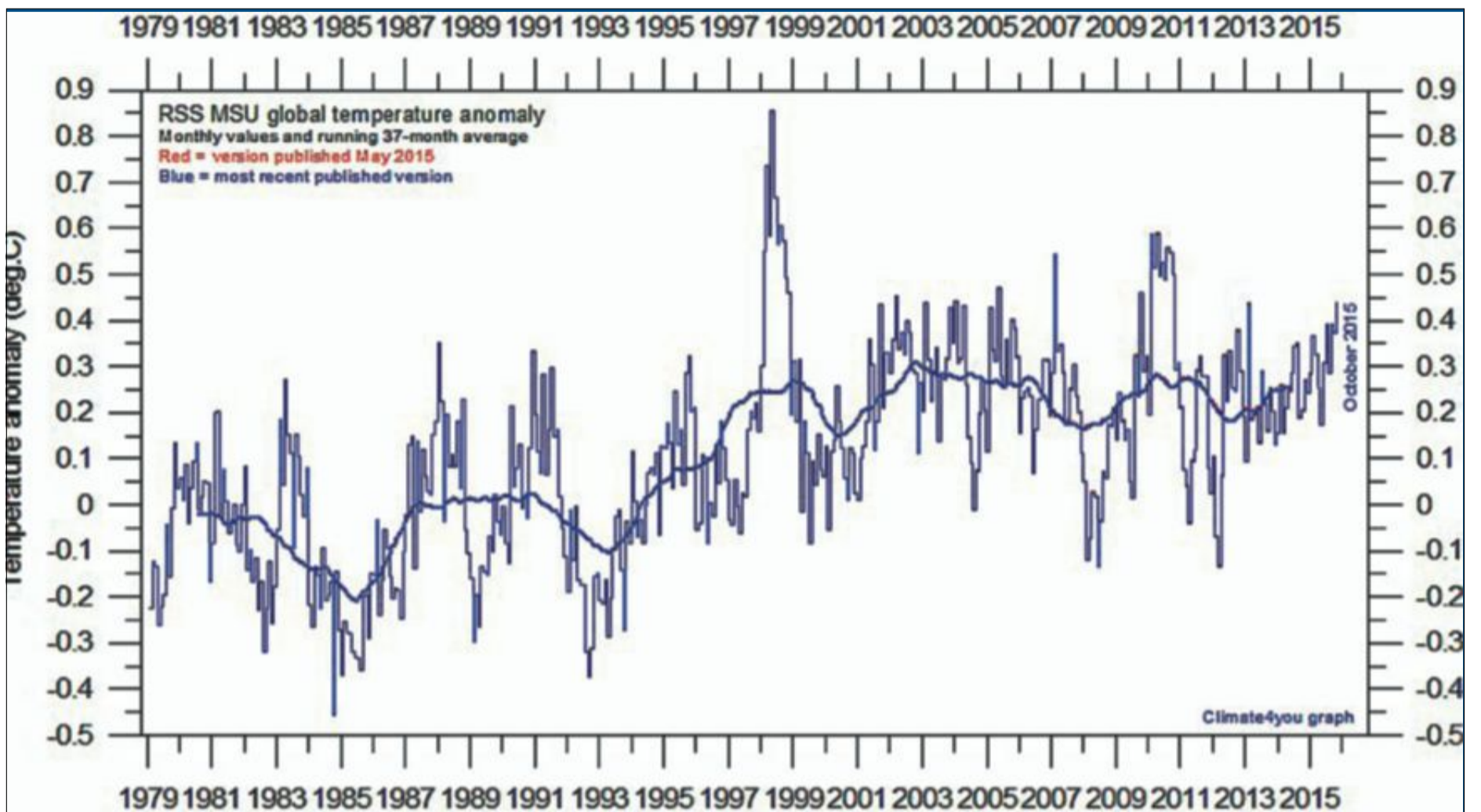

Drange utalater en vesentlig ting, naturlig variabilitet. Det foreligger intet vitenskapelig grunnlag for å hevde at naturlig variabilitet plutselig opphørte rundt 1950, og at CO2 overtok rollen som klimadrivere.

Figuren viser den globale temperaturutviklingen fra 1979 og fram til i dag, målt med satellittsystemet RSS. Vi ser en klar topp i 1998, og at temperaturen deretter har svingt naturlig om et flatt nivå, skriver Bergsmark.

Dranges feilinformering om klimaet

SYNSPUNKT

Professor Helge Drange påstår mandag 30. november at jeg bidrar til forvirring og ikke til økt forståelse av klimaet. Drange kommer med feil, unnamanøvre og demagogi, og fortjener egentlig ikke et svar.

Jeg har påvist at det siden 1998 er sluppet ut 500 gigatonn CO₂, uten at temperaturen har steget nevneverdig.

Når jeg også sier at dette er en uhyre sterk indikasjon på manglende årsakssammenheng mellom utslipp og temperaturstigning, påstår Drange at dette er galt og tilbakevist mange ganger.

Men det er store utslipp og minimal temperaturstigning. Dette er observert, lite å diskutere.

I oppkjøringen mot klimatoppmøtet har en god del temperatordata blitt oppjustert, antakelig for å motbevise varmepausen.

Denne oppjusteringen har fått den nøytrale betegnelsen «homogenisering».

Professor Friedrich Ewert, geolog og dataekspert, har undersøkt NASAs temperatordata, som mye av klimapolitikken bygger på, og han gjort dramatiske funn. Et eksempel:

Mellom 2010 og 2012 ble data målt siden 1881 endret, slik at de viser en tydelig oppvarming, spesielt etter 1950. Dette er slått stort opp i Principia Scientific International.

Så hevder Drange at «utflatningen av global overflatetemperatur siden 1998, er både diskutabel og sterkt overdrevet».

For det første er varmepausen et etablert faktum, som er nedfelt i Klimapanelets rapport AR5, der det står om den globale temperaturtrenden:

«... cirka 0,04 grader C per tiår for hiatusperioden 1998 – 2012».

Her brukes betegnelsen varmepause, trenden er som man ser svært liten, og Klimapanelet (ikke jeg) har valgt 1998 som startår.

Drange påstår at valg av 1997 eller 1999 heller enn 1998, vil gi et annet resultat, nemlig stigning, og han viser til en figur der dette skal være synlig. Imidlertid er Dranges figur uegnet for nøyaktig analyse. Den er antakelig også homogenisert.

Jeg har gjennomgått de data som lå til grunn i februar 2015, da 2014 ble proklamert som det varmeste året hittil. Disse data var på det tidspunkt allment akseptert som representative for overflatetemperaturen, når man ser bort fra satellittmålingene, som viser lavere temperaturer.

Valg av startår, enten 1997, 1998 eller 1999, viser seg å være helt uten betydning. Forskjellen i middelverdi mellom 1997 og 1999 versus 1998, er seks tusendels grad.

Forskjellen i trend mellom 1997 og 1999 versus 1998, er

tre tusendels grader per år.

Samtidig fant jeg at det ikke er statistisk grunnlag for å hevde at 2014 ble det varmeste året globalt.

Forskjellen mellom 2014 og det nest varmeste året, var to hundredels grader, mens måleusikkerheten er fire ganger så stor. Med andre ord er usikkerheten så stor at det er feilaktig å kåre det varmeste året.

Et statistisk korrekt utsagn er derfor at 2014 ble en forlengelse av varmepausen. Og jeg fant at temperaturene er oppjustert etter min analyse i februar.

Én ting har Drange rett i; havtemperaturen stiger. Jeg gjorde derfor i går en ny analyse av data fra bøyssystemet ARGO.

I den varmeste delen rundt ekvator har temperaturstigningen de siste 10 år vært på mindre enn fire tusendels grad per år. Lite alarmerende foreløpig.

Drange utalater en vesentlig ting. Naturlig variabilitet. Bare siden siste istid har temperaturen i mer enn halvparten av tiden vært høyere enn i dag.

Og vi kjenner alle til Den middelalderiske varmepausen, da vikingene slo seg til på Grønland, og Den lille istiden, da de måtte forlate Grønland og hvor Themsens bunnfrøs, og det ble hungersnød i Nord-Europa.

Det foreligger heller intet vitenskapelig grunnlag for å hevde

at naturlig variabilitet plutselig opphørte rundt 1950, og at CO₂ overtok rollen som klimadrivere.

Det er hittil ikke påvist noen erfaringsbasert fysisk sammenheng, forankret i solid statistisk metode, mellom økning av CO₂-konsentrasjon i atmosfæren og de observerte klimaendringene. Dette er et faktum.

Satellittmålesystemene viser utvetydig at atmosfæretemperaturen sluttet å stige for 18 år siden. Dette er den observerte realitet.

Figuren viser den globale temperaturutviklingen fra 1979 og fram til i dag, målt med satellittsystemet RSS. Vi ser en klar topp i 1998, og at temperaturen deretter har svingt naturlig om et flatt nivå.

2014 var ikke noe spesielt varmt år, og 2010 var varmere. Det er heller ikke noe som tyder på at 2015 vil bli noe rekordvarmt år, men antakelig vil homogeniserte bakke data vise dette når vi kommer til januar 2016.

Klimapanelet har lenge fortalt oss at temperaturen skulle stige, men panelet innrømmer nå at de har tatt feil og sier at 97 prosent av modellene viser for høye temperaturer.

Dette betyr at vi verken kan stole på panelets temperaturprosjeksjoner eller på deres angivelse av sannsynlighet for at projiserte temperaturer

Satellittmålesystemene viser utvetydig at atmosfæretemperaturen sluttet å stige for 18 år siden, skriver artikkelforfatteren.

skulle inntreffe.

Dranges klimapåstander bygger på modellscenarier, som viser feil temperaturutvikling og på en hypotese om kommende temperaturøkning som skyldes usikre og dårlig tallfestede forsterkningsfaktorer i ikke validerte klimamodeller.

Stein Bergsmark
Fysiker og skogeier